

chodnými). Na žalobce se tedy nevztahuje ustanovení odstavce prvního, nýbrž ustanovení odstavce druhého přechodních ustanovení výnosu čís. 47.603/1921, podle něhož ze zaměstnanců příslušných kategorií, kteří mají nižší předběžné vzdělání, než jest tímto výnosem stanoveno, se zařadí do statu III a) jen ti, kteří příslušnou službu skutečně konají, mají nejméně dobrou kvalifikaci, svou inteligencí a dosavadním služebním výkonem a chováním plně uspokojují a jsou v každém ohledu důvěry hodni. Již první soud zjistil, že žalobce byl pro hrubé služební poklesky dvakrát propuštěn a že byl několikrát pořádkově trestán pro neslušné chování mimo službu, pro neslušné a urážlivé chování proti úředníkovi, pro odepření poslušnosti a podnapilost a pro nepřístojné chování ve vlaku, na stanici a proti orgánu ředitelství. Tato zjištění prvního soudu nebyla v odvolání napadena a odvolací soud z nich vycházel podle § 498 c. ř. s. Dovolací soud schvaluje závěr z těchto zjištění nižšími soudy vyvozený, že žalobce svým dosavadním služebním výkonem a chováním plně neuspokojoval a že nebyl v každém ohledu důvěry hoden. Na tom nic nemění okolnost, že žalobce byl reaktivován, neboť jeho reaktivace ještě neznamena, že svým dosavadním služebním výkonem a chováním plně uspokojoval a že byl v každém směru důvěry hoden. Dovolatelův poukaz na výnos ministerstva železnic ze dne 27. června 1910 (nikoli z roku 1920), čís. 22.518 nemá významu pro spor, ježto se v něm vykládá pojem úplné neviný jen se zřetelem k provedenému disciplinárnímu řízení. Nižší soudy tedy správně uznaly, že žalobci nepříslušel nárok, aby byl zařazen do statu III a). Neměl-li žalobce nárok na zařazení do statu III a), pak není oprávněn se domáhati, aby mu byla v tomto statu propočítána služební doba, a není proto třeba obírat se dovolatelovými vývody o významu výnosu ministerstva železnic ze dne 24. září 1921 čís. 53.924 o propočítání služební doby státních zaměstnanců pro obor správy státních drah.

Čís. 13957.

Skutečnost, že se stalo určité usnesení obecního zastupitelstva (v Čechách), a jaký je jeho obsah, může být prokázána, není-li protokolu, jinými přípustnými průvody.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1934, Rv I 2076/32.)

Obec S. v Čechách domáhala se na žalovaném zaplacení příspěvku 1000 Kč na opravu cesty a opírala žalobní nárok o dohodu se žalovaným. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle § 31 čís. 4 zák. ze dne 16. dubna 1864 čís. 7 z. zák. pro království České bylo nutno, by se zastupitelstvo obce S. usneslo, že obec přejímá cestu do vlastnictví a do správy. To se také stalo, neboť odvo-

lací soud zjišťuje na základě výpovědi svědků a plné moci ze dne 16. dubna 1931, že obecní zastupitelství ve schůzi ze dne 16. dubna 1931 zmocnilo starostu Jana Ch-a, Josefa P-a a Antonína K-a, by o sporné cestě za obec S. u okresního úřadu v L. jednali a uzavřeli dohodu. Tomu není na závadu, že o schůzi obecního zastupitelství nebyl nalezen písemný protokol, který jest podle § 50 obec. zřízení o usneseních sepsati, neboť skutečnost, že se stalo usnesení obecního zastupitelství, a jaký je jeho obsah, může býti prokázána, není-li protokolu, i jinými přípustnými průvody (Budw. čís. 9890 A, nález ze dne 21. listopadu 1913 čís. 11.943). Není na závadu ani, že plná moc ze dne 16. dubna 1931 nevykazuje náležitosti odstavce druhého § 55 obec. zřiz., neboť nejde o listinu podle tohoto odstavce, nýbrž jen o legitimační listinu pro jednající, a k vystavení jí byl starosta obce podle první věty odstavce prvního § 55 obec. zřiz. oprávněn. Bylo-li obecním zastupitelstvím usneseno, by určení zástupci obce jejím jménem jednali a uzavřeli dohodu, a oni tak učinili, nebylo zapotřebí, by obecní zastupitelství ještě dodatečně dohodu schválilo. To patrně z toho, že se obec plnění závazku z dohody pro ni vyplývajících ujala, a také od účastníků i žalovaného příspěvek přijala a že obecní zastupitelství se usneslo, aby na žalovaném nedoplatek příspěvku byl žalobou vymáhán.

Čís. 13958.

Smlouva, již se majitel, vydavatel a odpovědný redaktor časopisu zavázal, že uveřejní »zasláno«, ponese-li druhá strana všechny následky případného soudního sporu, zejména následky finanční, se přičí dobrým mravům a je nicotná podle § 879 obč. zák.

(Rozh. ze dne 22. listopadu 1934, Rv I 2393/32.)

Žalobce, redaktor a vydavatel časopisu H., zavázal se soudním smírem dáti zadostiučinění, mimo jiné zaplatiti i svědečné 300 Kč, byv obžalován pro přečin proti bezpečnosti cti vzhledem k »Zaslánu«, uveřejněnému žalovaným v časopise H. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení 300 Kč na základě úmluvy mezi žalobcem jako redaktorem periodického časopisu H. a žalovaným, podle níž se mu zavázal žalovaný nahraditi následky vedení sporu, které by mu vznikly uveřejněním »zaslána« žalovaného v onom časopisu, v případě, že by uveřejněný článek zavládal příčinu k soudnímu sporu, zejména následky finanční. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl, maje za to, že úmluva, o niž se žaloba opírá, jest nicotná, přičím se dobrým mravům.

Nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolání uplatňuje jen dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. a snaží se dovoditi, že se úmluva v žalobě tvrzená nepřičí dobrým mravům. Leč